

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

Poslovni broj: St-630/2018

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO**, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Gredička 23

ŽALBA

e-komunikacija
punomoć u spisu

U rubriciranom predmetu Naslovni sud je dana 10. studenog 2025. god. donio pobijano rješenje na štetu stečajnog vjerovnika, pa stoga vjerovnik u otvorenom zakonskom roku podnosi sljedeću žalbu kojom pobija navedeno rješenje u cijelosti zbog:

- 1. bitne povrede odredaba postupka**
- 2. pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja**
- 3. pogrešne primjene materijalnog prava**

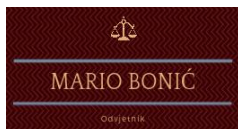
U bitnom, pobijanim rješenjem je odlučeno:

I. Iz iznosa kupovnine od 9.414.500,00 eura dobivene unovčenjem predmetnih nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika upisane u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Zemljišnoknjižni odjel Zagreb, kao cjelina, unovčenih slobodnom pogodbom namiruju se:

1. stečajni dužnik za nekretninu koja nije opterećena razlučnim pravom u iznosu od 97.910,80 eura
2. troškovi punomoćnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku u iznosu od 74.415,00 eura,
3. troškovi unovčenja u iznosu od 44.943,26 eura
4. djelomično tražbina razlučnog vjerovnika u iznosu od 4.128.484,16 eura

II. Nalaže se stečajnoj upraviteljici, nakon pravomoćnosti ovog rješenja i nakon što sud sa kartice predmeta St-630/2018 prebaci sredstva na račun stečajnog dužnika od kupovnine, isplati troškove punomoćnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku u iznosu od 74.415,00 eura, te razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, OIB: 85595070515, Zagreb, Pantovčak 97 u iznosu od 4.128.484,16 eura, dok ostatak zadrži za namirenje preostalih troškova stečajnog postupka i namirenje stečajnih vjerovnika.

III. Upućuje se Josip Šarko, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja, a dostava rješenja smatra se obavljenom istekom osmog dana od dana njegove objave na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, pokrene parnicu protiv razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, OIB: 85595070515, Zagreb, Pantovčak 97 radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, OIB: 85595070515, Zagreb, Pantovčak 97 u iznosu od 4.128.484,16 eura te da u

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

istom roku pozivom na gornji broj spisa sudu dostavi dokaz o pokrenutoj parnici. Ako Josip Šarko, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb u ostavljenom roku ne dokaže da je pokrenuo parnicu, smatrat će se da tražbina razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić nije osporena, odnosno da je Josip Šarko, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb odustao od zahtjeva da njegova tražbina bude namirena iz kupovnine.

IV. Odbija se zahtjev vjerovnika Josipa Šarka, OIB: 16879109041, Ulica Milivoja Matošeca 12, Zagreb za odgodom namirenja razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, Ines Ljubičić, OIB: 85595070515, Zagreb, Pantovčak 97 do pravomoćnog okončanja parničnih postupaka koji se vode kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-341/2020 i Trgovačkog suda u Splitu P-5/2019.

O b r a z l o ž e n j e

Stečajni vjerovnik Josip Šarko podnosi ovu žalbu na rješenje Trgovačkog suda u Splitu od 10.11.2025., poslovni broj St-630/2018-318, kojim je prvostupanjski sud ponovno donio nezakonitu i nepravilnu odluku o namirenju razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, čime je zanemario pravomoćnu uputu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz odluke poslovni broj PŽ-1002/2025-4 od 29. travnja 2025. godine.

Žalba se podnosi zbog bitnih povreda zakonskih odredbi parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđenja činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava, posebice odredbi čl. 117. i 118. Ovršnog zakona i čl. 248., 254. i 285. Stečajnog zakona.

Kao stečajni vjerovnik koji polaže pravo na namirenje iz unovčene kupovnine prodanih nekretnina i kao imatelj udjela u stečajnom dužniku Kumulus d.o.o., stečajni vjerovnik Josip Šarko je bez potpunih pravnih osnova odbijen u svojim zakonito utemeljenim zahtjevima, dok je s druge strane razlučnom vjerovniku dosuđeno više od onoga što mu pripada. Rješenje prvostupanjsko suda predstavlja ponavljanje iste pogrešne odluke koju je Visoki trgovački sud već ukinuo 29. travnja 2025., što je očit dokaz da prvostupanjski sud ne poštuje upute drugostupanjskog suda.

I. PRAVNI STATUS STEČAJNOG VJEROVNIKA I NJEGOVA PROCESNA PRAVA

A. Dvostruki status stečajnog vjerovnika kao osnova za osporavanje tražbine

Prije svega je bitno naglasiti da stečajni vjerovnik Josip Šarko ima dvojni status u ovom postupku, što ga čini opravdano ovlaštenim za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika. Kao stečajni vjerovnik, stečajni vjerovnik ima pravo na namirenje iz ostatka kupovnine nakon namirenja razlučnog vjerovnika i troškova unovčenja.

Međutim, njegov status nije ograničen samo na to.

Prema čl. 285. Stečajnog zakona, kao imatelj udjela u stečajnom dužniku, stečajni vjerovnik Josip Šarko ima interes da se višak sredstava nakon namirenja svih vjerovnika raspodjeli među članovima dužnika proporcionalno njihovim udjelima. Sam VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (PŽ-1002/2025-4, točka 49.) jasno konstatirao:

"Stoga stečajni vjerovnik kao imatelj udjela u stečajnom dužniku ima pravni interes osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika pa i u situaciji ako bi kao stečajni vjerovnik bio namiren u cijelosti."

Ova uputa VTS-a je jasna i nedvosmislena, stečajni vjerovnik Josip Šarko ima pravo na osporavanje čak i ako bi kao stečajni vjerovnik bio u cijelosti namiren, jer kao imatelj udjela ima interes u višku sredstava. Prvostupanjski sud je ovu odlučnu uputu potpuno ignorirao i ponovno proglasio interes stečajnog vjerovnika nevažnim, na korist razlučnog vjerovnika.

B. Stečajni vjerovnik kao osoba koja se namiruje iz prodajne cijene

Prema čl. 117. Ovršnog zakona, koji se na odgovarajući način primjenjuje u stečajnom postupku pri prodaji nekretnina s razlučnim pravom (čl. 247. st. 1. SZ-a), osoba koja se namiruje iz prodajne cijene može osporiti postojanje, visinu i redoslijed namirenja tuđe tražbine ako to utječe na njezino namirenje. Stečajni vjerovnik Josip Šarko je nesporno osoba koja se namiruje iz prodajne cijene.

VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 50.) istaknuo:

"Odgovarajućom, a ne doslovnom primjenom naprijed citiranih odredaba OZ-a kod unovčenja nekretnine stečajnog dužnika na kojoj postoji razlučno pravo, na ročištu za diobu novca dobivenog prodajom nekretnine raspravlja se o postojanju, veličini i prvenstvenom redu prava na namirenje. Međutim, svaki vjerovnik ili druga osoba koja pretendira da neku svoju tražbinu namiri iz novca dobivenog prodajom nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo ovlaštena je osporavati to razlučno pravo."

To je jasna i nedvosmislena uputa da stečajni vjerovnik ima eksplicitno pravo osporavanja prema čl. 117. OZ-a. Prvostupanjski sud je tvrdio da stečajni vjerovnik "nije stranka ovog prvog dijela postupka koji je nastavak ovršnog postupka", što je pogrešna primjena zakona. Procesni status nije relevantna kategorija, relevantna je samo činjenica da je stečajni vjerovnik osoba koja se namiruje iz prodajne cijene.

C. Upozorenja VTS-a o pogrešnoj primjeni čl. 118. OZ-a

VTS je u svojoj prethodnoj odluci od 23. prosinca 2024. (poslovni broj PŽ-423/2024, točka 52.) izričito upozorio:

"Iako je u prethodnoj odluci u ovoj pravo stvari ovaj žalbeni sud jasno istaknuo prisilnu narav odredbe čl. 118. st. 1. OZ-a i dao jasnu uputu prvostupanjskom sudu, u ponovljenom postupku, prvostupanjski sud je zanemario navedeno i ponovno u odnosu na upućivanje u parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika, pogrešnom primjenom materijalnog prava, donio sadržajno istu odluku koja je prethodno već ukinuta."

To je osnovna kritika VTS-a na grešku koju prvostupanjski sud sada opetovano ponavlja.

II. ČINJENIČNA OSNOVA ZA OSPORAVANJE TRAZBINE RAZLUČNOG VJEROVNIKA

A. Dokumentirano osporavanje na ročištu za diobu

Suprotno tvrdnjama suda prvog stupnja u rješenju od 10.11.2025., stečajni vjerovnik je jasno i nedvosmisleno osporio potraživanje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić već na ročištu za diobu održanom 11. listopada 2024.

Zapisnik tog ročišta i u spis podneseni podnesci stečajnog vjerovnika jasno pokazuju sljedeće:

1. **Zapisnik ročišta od 11. listopada 2024.** evidentira da je stečajni vjerovnik "predaje u spis podnesak", što je dokumentirano i zabilježeno.
2. **Podnesak stečajnog vjerovnika od 11. listopada 2024.** sadrži sljedeće izrijeke: "raspodjela kupoprodajne cijene u odnosu na vjerovnika Ines Ljubičić je osporena te je prije nego što joj se isplati dio uplaćene kupoprodajne cijene potrebno pravomoćno odlučiti da li uopće ima pravo sudjelovati u podjeli stečajne mase."
3. **Izjava punomoćnika stečajnog vjerovnika na ročištu** je bila: "u odnosu na podjelu sredstava dobivenih unovčenjem stečajne mase predlažemo da sud izvršiti uvid u danas priložene sporazume relevantnih sudionika i članova društva Kumulus d.o.o. te se sukladno tome korigira način podjele stečajne mase."

Sve te činjenice su bile sadržane u spisu i dostupne prvostupanjskom sudu. Međutim, sud je u točki 14. zapisnika zaključio da "vjerovnik Josip Šarko... nisu imale primjedbe na visinu obračuna tražbine razlučnog vjerovnika", što je očito pogrešno zaključivanje koje je suprotno samom zapisniku i podnescima.

B. Paralelni parnični postupci kao dokaz osporavanja

Stečajni vjerovnik Josip Šarko je pokrenuo dva parnična postupka koja su direktno vezana uz osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika:

1. **Parnični postupak P-341/2020 pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu** za utvrđivanje ništetnosti ugovora o cesijama i ugovorima o ustupu potraživanja iz kojih proizlazi upravo u stečajnom postupku osporena tražbina Petra Pripuza i njegovih sljednika, uključujući Ines Ljubičić.
2. **Parnični postupak P-5/2019 pred Trgovačkim sudom u Splitu** za utvrđivanje osnovanosti osporavanja tražbine vjerovnika II. višeg isplatnog reda, što se direktno odnosi na lanac cesija i ustupa koji je doveo do tražbine Ines Ljubičić (dokaz: podnesak stečajnog vjerovnika od 14.10.2024.god.)

VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 37.) navedene činjenice jasno potvrdio i konstatirao:

"Iz sadržaja spisa proizlazi da je žalitelj pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-341/2020 pokrenuo parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovora o cesijama i ugovorima o ustupu potraživanja iz kojih proizlazi upravo u stečajnom postupku osporena tražbina Petra Pripuza..."

Prvostupanjski sud je jednostavno zanemario te parnične postupke kao irelevantne, što je pogrešna primjena materijalnog prava. VTS je u točki 51. jasno istaknuo da je stečajni vjerovnik "pravodobno" osporio tražbinu i da je "prvostupanjski sud ili trebao utvrditi da je takva parnica već pokrenuta ili žalitelja uputiti u parnicu."

III. SPORAZUMI O PODJELI KUPOVNINE

Jedna od najvećih grešaka prvostupanjskog suda je potpuna negacija važnosti Sporazuma koje su članovi društva Kumulus d.o.o. sklopili s ciljem uređenja podjele kupovnine u slučaju prodaje nekretnina. Stečajni vjerovnik je na ročištu za diobu 11. listopada 2024. dostavio dva Sporazuma:

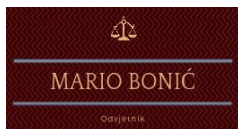
1. **Dogovor za R1, R1A/R2 od 5. srpnja 2007.**
2. **Dogovor za R1, R2 i R1A od 28. ožujka 2008.**

Ti sporazumi su od odlučnog značaja jer jasno određuju da iznos koji premašuje 200,00 EUR po m² mora sukladno pripasti stečajnom vjerovniku, prema dogovoru članova Kumulus d.o.o.

Prvostupanjski sud je u točkama 47. i 48. obrazloženja jednostavno odbacio važnost tih sporazuma s obrazloženjem da su sklopljeni "za slučaj kupoprodaje nekretnina u vlasništvu članova stečajnog dužnika" i da "u tom trenutku navedene nekretnine nisu bile opterećene različitim pravima". Međutim, VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 48.) istaknuo važnu okolnost koju je nužno poštivati i primjenjivati u vezi navedenih sporazuma:

"To, međutim, ne znači da tako namirene osobe, poslije namirenja, mogu slobodno raspolagati dosuđenim iznosom kupovnine imajući u vidu eventualne obvezno pravne odnose i tražbine koji bi mogle proizlaziti iz ranije sklopljenog Sporazuma..."

Ova uputa je ključna, sporazumi su važni kao dokaz stečajnog vjerovnika o njegovom interesu i razlozima za osporavanje. Prvostupanjski sud je trebao uzeti sporazume u obzir kao dokaze o legitimitetu stečajnog vjerovnika osporavanja, što nije učinio.

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

Sporazumi od 5. srpnja 2007. i 28. ožujka 2008. predstavljaju valjan i pravno obvezujući ugovor sklopljen između svih članova društva Kumulus d.o.o., uključujući stečajnog vjerovnika Josipa Šarka i Darka Turopoljca. Ti sporazumi jasno uređuju modalitete podjele kupovnine u slučaju prodaje nekretnina.

Iako je stečajni postupak po prirodi prisilni postupak koji se provodi radi skupnog namirenja vjerovnika (čl. 2. st. 1. Stečajnog zakona), to ne znači da se pravni odnosi između članova dužnika ili između članova i vjerovnika automatski brišu ili ignoriraju. Prema načelima građanskog prava, ugovori vrijede između stranaka (pacta sunt servanda), a stečajni sud ne može arbitrarno zanemariti postojanje tih ugovora.

Prema čl. 254. st. 5. Stečajnog zakona, nakon namirenja razlučnih vjerovnika, preostali dio sredstava predan je na raspolaganje stečajnom upravitelju za namirenje troškova stečajnog postupka i stečajnih vjerovnika. Međutim, ta odredba ne sprječava postojanje drugih obvezno pravnih odnosa između stečajnih vjerovnika, razlučnih vjerovnika i članova dužnika, koji mogu proizlaziti iz prethodno sklopljenih sporazuma.

Prvostupanjski sud je u točkama 47. i 48. obrazloženja jednostavno odbacio sporazume s obrazloženjem da su bili sklopljeni "prije otvaranja stečajnog postupka" i da "nisu bili predmet razmatranja u stečajnom postupku".

To je pogrešna primjena zakona jer:

- a) sporazumi su pravno valjani i obvezujući ugovori koji nisu nikada poništeni, opozvani ili oglašeni ništetnima. Oni su potpisani od strane svih članova društva i predstavljaju njihovu zajedničku volju.
- b) otvaranje stečajnog postupka ne poništava automatski sve ugovore koje je dužnik ili njegovi članovi sklopili. Prema čl. 121. Stečajnog zakona, dvostrano obvezni ugovori koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka još nisu potpuno ispunjeni, ostaju na snazi.
- c) članovi društva su se sporazumjeli da će, u slučaju prodaje nekretnina koje su u vlasništvu društva, poštivati određene uvjete podjele kupovnine, što je potpuno legitimno.

Stečajni sud ima dužnost zaštititi interese svih zainteresiranih strana, prema čl. 2. st. 2. Stečajnog zakona, cilj stečajnog postupka može biti i namirenje putem stečajnog plana, što pokazuje da zakon dopušta fleksibilnost u načinu namirenja vjerovnika. Premda u ovom slučaju nije donesen stečajni plan, načela koji stoje iza te odredbe pokazuju da zakon priznaje postojanje različitih interesa u stečajnom postupku, uključujući interese članova dužnika.

Čak i ako sud prvog stupnja smatra da ne može direktno primijeniti sporazume u stečajnom postupku (što je upitno), sporazumi su dovoljan dokaz da stečajni vjerovnik Josip Šarko ima legitiman interes i razloge za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika.

Dakle, neophodno je naglasiti da sporazumi o podjeli kupoprodajne cijene koje su članovi društva Kumulus d.o.o., uključujući stečajnog vjerovnika Josipa Šarka, sklopili prethodno prodaji predmetni nekretnina, imaju veliki značaj za pravilnu raspodjelu sredstava iz unovčene stečajne mase. Ti sporazumi jasno definiraju da iznos koji premašuje 200,00 EUR po kvadratnom metru pripada stečajnom vjerovniku Josipu Šarku.

S time u vezi treba naglasiti da je Josip Šarko aktivno posredovao putem agencije za posredovanje nekretnina u višekratnom povećanju kupoprodajne vrijednosti predmetnih nekretnina prema Harvey Norman Croatia d.o.o. Ovo je rezultiralo značajnim povećanjem ukupne vrijednosti stečajne mase, što je izravno doprinijelo povećanju isplate svim vjerovnicima, kako stečajnim, tako i razlučnim. Na ovaj način stvarno je stvoren veći fond raspoloživ za namirenje, a time i povećana financijska korist za sve strane.

Sudska praksa i relevantni zakonski propisi ne dozvoljavaju ignoriranje ili umanjivanje vrijednosti koju je stečajni vjerovnik svojim aktivnostima i ulaganjima ostvario. Naprotiv, sporazumi koje je stečajni vjerovnik sklopio s ostalim članovima društva imaju pravnu snagu i trebaju se poštivati kao legitiman izraz njihove volje i interne

podjele prava. Te pravne činjenice ne smiju biti zanemarene tijekom postupka namirenja, jer sud je dužan štiti interese svih vjerovnika, a naročito onih koji su aktivno utjecali na povećanje stečajne mase.

Iako je prvostupanjski sud u pobijanom rješenju, potpuno neosnovano ignorirao i odbacio ove sporazume kao irelevantne, takav stav je u suprotnosti sa osnovnim načelima ugovornog prava, te sa članom 2. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da se obvezni odnosi slobodno uređuju ugovorom stranaka, osim ako zakon ne propisuje drukčije. Otvaranje stečajnog postupka ne poništava postojeće valjane ugovore, niti postiže da se na njih ne može pozivati kao na relevantne dokaze u postupku.

Zbog toga stečajni vjerovnik zahtijeva da se sporazumi o podjeli kupoprodajne cijene priznaju kao sastavni dio činjeničnog i pravnog okvira ovog postupka. Njihova implementacija kao validni dokument doprinijet će zakonitoj i pravednoj raspodjeli stečajne mase te će omogućiti da stečajni vjerovnici, koji su svojim aktivnostima povećali vrijednost imovine, budu primjereno kompenzirani u skladu sa svojim pravima prema sporazumu.

Odbacivanje ili ignoriranje ovih sporazuma bez detaljnog razmatranja predstavlja nepravedan čin prema stečajnom vjerovniku i šteti interesima svih vjerovnika u postupku.

Pri tome, ne smije se zaboraviti činjenica da je u ovom postupku pravomoćno odlučeno da Josip Šarko samostalno snosi trošak angažmana agencije za posredovanja nekretnina koja je upravo i dovela kupca Harvey Norman Hrvatska d.o.o. u situaciju da kupi predmetne nekretnine, pa se onda postavlja legitimno pitanje zašto bi stečajni vjerovnik Josip Šarko sam iz svog džepa platio 250.000,00 EUR za dovođenja kupca koji je svojom kupnju omogućio kupnju predmetnih nekretnina za cijenu koja je bila dvostruko veća od one za koju je vještak procijenio iste, a s druge strane potpuno protupravno i nepravedno se zanemaruju sporazumi koji njemu omogućuju veći udjel u podjeli postignute kupoprodajne cijene.

Zaključno, sporazumi o podjeli kupoprodajne cijene su utemeljeni i ključni dokumenti koji su prouzročili povećanje stečajne mase i time povećali ukupnu korist svih vjerovnika. Sud je dužan prihvatiti njihove učinke i omogućiti njihov pun pravni učinak tijekom raspodjele sredstava unovčene stečajne mase.

IV. PRIMJENA ČL. 118. OVRŠNOG ZAKONA

VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 52.) jasno istaknuo "prisilnu narav" odredbe čl. 118. st. 1. Ovršnog zakona. Ta odredba glasi:

"Sud će osobu koja je osporila tražbinu uputiti da, u određenom roku, pokrene parnicu ako odluka zavisi od spornih činjenica, osim ako svoje osporavanje ne dokazuje pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave."

Stoga je prvostupanjski sud trebao utvrditi da je parnica već pokrenuta.

VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 53. i dalje) jasno potvrdio postojanje bitnih procesnih činjenica:

"Iz sadržaja spisa proizlazi da je žalitelj pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-341/2020 pokrenuo parnični postupak [...] Također je žalitelj pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem P-5/2019 pokrenuo postupak radi utvrđenja osnovanosti svog osporavanja..."

Prvostupanjski sud je trebao tvrditi da su parnični postupci već pokrenuti, ali nije. VTS je u točki 56. dao jasnu uputu:

"U slučaju da je već pokrenuta parnice za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika, to je potrebno samo utvrditi. Međutim, ako takva parnica još nije pokrenuta, prvostupanjski sud će neizostavno postupiti sukladno odredbi čl. 118. OZ-a."

Prvostupanjski sud nije niti utvrdio da je parnica pokrenuta što je direktna povreda prisilne odredbe čl. 118. OZ-a.

Sud je tvrdio da stečajni vjerovnik "nije učinio vjerojatnim" postojanje razloga za osporavanje, što je potpuno pogrešno s obzirom da je stečajni vjerovnik prethodno već predao pisane podneske na ročištu za diobu, ima pokrenuta dva parnična postupka protiv razlučnog vjerovnika, dostavio je dodatne sporazume članova društva te je izrijekom naveo ništetnost cesija.

Time je u najmanju ruku "učinio vjerojatnim" da razlozi za osporavanje postoje.

V. ODGODA NAMIRENJA RAZLUČNOG VJEROVNIKA DO OKONČANJA PARNICA

Članak 118. st. 3. Ovršnog zakona jasno propisuje:

"Ako osoba koja je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud će donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice."

Radi se o prisilnoj pravnoj odredbi, a ne fakultativnoj. Sud nema diskreciju u odlučivanju hoće li ili neće odgoditi namirenje ako su ispunjeni zakonski uvjeti da je tražbina osporena te da je osporavanje učinjeno vjerojatnim.

Stečajni vjerovnik je ispunio oba uvjeta.

Tražbina je jasno osporena s obzirom da je stečajni vjerovnik na ročištu za diobu 11. listopada 2024. jasno i nedvosmisleno osporio tražbinu razlučnog vjerovnika kroz:

- pisani podnesak u kojem je izrijekom naveo: "raspodjela kupoprodajne cijene u odnosu na vjerovnika Ines Ljubičić je osporena",
- usmenu izjavu punomoćnika na ročištu koji je zatražio da sud izvrši uvid u sporazume i korigira način podjele stečajne mase,
- pokretanje parničnih postupaka P-341/2020 i P-5/2019 koji se direktno odnose na ništetnost ugovora o cesijama iz kojih proizlazi tražbina razlučnog vjerovnika.

Sud prvog stupnja je pogrešno zaključio da stečajni vjerovnik "nije osporio" tražbinu, što je u izravnoj suprotnosti s činjenicama iz spisa.

Prema sudskoj praksi, kriterij "učinjenja vjerojatnim" znači da osoba koja osporava tražbinu mora pružiti dovoljno dokaza ili argumenata koji pokazuju da postoji ozbiljna mogućnost da je tražbina nevaljana ili neustavna. To ne znači da osporavanje mora biti dokazano van razumne sumnje, već samo da postoji prima facie slučaj (prvi dojam osnovanosti).

Stečajni vjerovnik je učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje najviše kroz priznanje Darka Turopoljca u parničnom postupku, što dodatno potvrđuje osnovanost osporavanja.

Ako je stečajni vjerovnik pokrenuo dva parnična postupka koja se direktno odnose na tražbinu razlučnog vjerovnika, to samo po sebi pokazuje da postoji ozbiljna mogućnost da je tražbina nevaljana. Sud ne može ignorirati te parnice kao "nevažne".

Svrha odredbe čl. 118. st. 3. Ovršnog zakona je zaštititi osobu koja osporava tražbinu od nepovratnih posljedica isplate sredstava razlučnom vjerovniku prije nego što je pravomoćno odlučeno o osnovanosti

osporavanja. Ako se razlučnom vjerovniku isplate sredstva, a kasnije se u parnici utvrdi da tražbina nije valjana, povrat tih sredstava može biti nemoguć ili izuzetno težak.

Stoga je odgoda namirenja jedina adekvatna mjera zaštite prava stečajnog vjerovnika. Sud je bio dužan odgoditi namirenje, a ne fakultativno odlučivati o tome.

VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 56.) jasno istaknuo:

"U slučaju da je već pokrenuta parnice za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika, to je potrebno samo utvrditi. Međutim, ako takva parnica još nije pokrenuta, prvostupanjski sud će neizostavno postupiti sukladno odredbi čl. 118. OZ-a."

Riječ "neizostavno" pokazuje da je upućivanje u parnicu ili odgoda namirenja obveza suda, a ne mogućnost.

Sve navedeno je zapravo već i potvrdio VTS u svojoj odluci PŽ-4233/2024 t. 22. – t. 26.

Prema sudskoj praksi Visokog trgovačkog suda (npr. odluka PŽ-7582/2018), ako je osporavanje učinjeno vjerojatnim, odgoda namirenja je obvezna. Sud ne može ignorirati taj standard samo zato što smatra da će stečajni vjerovnik ionako biti namiren u cijelosti, relevantno je da li postoji osnovanost osporavanja, a ne da li će stečajni vjerovnik biti oštećen.

VI. RAZLIKA IZMEĐU PRAVOMOĆNO OKONČANIH I TRENUTNO PENDENTNIH PARNIČNIH POSTUPAKA

Prvostupanjski sud je pogrešno utvrdio da su temeljna pitanja već "pravomoćno otklonjena" presudom P-135/2019, što je pogrešan zaključak.

Naime, parnicama:

1. **P-135/2019** se raspravljalo o ništetnosti inicijalnih ugovora o zajmu s društvom Kumulus d.o.o.,
2. **P-341/2020** raspravlja se o ništetnosti cesija kojima se prenosi predmetna tražbina razlučnog vjerovnika,
3. **P-5/2019** raspravlja se o osnovanosti osporavanja tražbine Petra Pripuza kao vjerovnika II. višeg isplatnog reda.

Navedena pitanja su suštinski različita. Čak i ako je inicijalni ugovor o zajmu ništetan, to ne znači da su cesije valjane, odnosno da je tražbina pravilno prenesena.

Takav stav je potvrdio i sam VTS u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 38.), u kojoj je jasno konstatirao:

"Dakle, iz navedenog proizlazi da iako je pravomoćno odlučeno o ništetnosti navedenih ugovora o zajmu i pozajmici, još nije odlučeno u sporovima o ništetnosti ugovora o cesijama i ustupu potraživanja u vezi tih zajmova i pozajmica."

Prvostupanjski sud je navodom o pravomoćnosti presude P-135/2019 zapravo pokušao primijeniti koncept "res iudicata" (već odlučene stvari). Međutim, VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 6. žalbe i točka 39. obrazloženja) jasno istaknuo da to nije primjenjivo jer se radi o različitim sporovima, spor u P-135/2019 bio je između drugih stranaka i o drugom ugovoru. Sporovi u P-341/2020 i P-5/2019 su između različitih stranaka i o cesijama, što su različita pitanja.

U svojoj najnovijoj odluci od 29. travnja 2025., VTS je bio vrlo konkretan te je utvrdio:

- Točka 49.: da stečajni vjerovnik kao imatelj udjela ima pravni interes osporavati tražbinu.
- Točka 50.: da stečajni vjerovnik ima pravo osporavati tražbinu prema čl. 117. OZ-a.

- Točka 51.: da je stečajni vjerovnik "pravodobno" osporio tražbinu.
- Točka 52.: da prvostupanjski sud nije slijedio prethodne upute.

U sudskoj presudi Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-135/2019, na stranici 16., stavak 8.31, sud jasno navodi da se ugovori koji nisu potpisani sa obje strane ne smatraju ništetnima u pravnom smislu, već se drže da uopće nisu ni sklopljeni. Ova bitna pravna kvalifikacija ima ključni značaj za ocjenu osporene tražbine razlučnog vjerovnika u predmetnom postupku.

Važno je naglasiti da je u navedenom postupku stečajni vjerovnik podnio tužbeni zahtjev za utvrđivanje ništetnosti određenih ugovora zbog nedostatka suglasnosti svih relevantnih strana. Sam sud je u obrazloženju presude jasno utvrdio da su ti ugovori u pravnom smislu smatrani kao nepostojani s obzirom na očiti nedostatak suglasnosti i potpisa obje strane, što je temeljni element za valjanost ugovora prema čl. 275. Zakona o obveznim odnosima.

Okavko pravno shvaćanje ima ključne posljedice za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, jer upravo je pravni status tih ugovora bitno upitan i predmet je postupka u parnicama koje stečajni vjerovnik vodi pred nadležnim sudovima. Naime, ukoliko se ti ugovori ne smatraju pravno sklopljenim, time je i ustupanje potraživanja ili cesija kao pravni temelj njezine tražbine pravno neosnovano, što opravdava osporavanje tražbine i daje osnovu za odgodu njenog namirenja do pravomoćnog okončanja relevantnih sudskih postupaka.

Stoga je bitno istaknuti da:

- nije riječ o tome da sud nije konstatirao ništetnost ugovora, već je konstatirao da ti ugovori uopće nisu pravno sklopljeni i time nisu valjani, što je pravno relevantno za kvalifikaciju tražbine,
- kasniji parnični postupci usmjereni su upravo na utvrđivanje valjanosti ustupa i cesija potraživanja izvedenih iz spomenutih ugovora, među kojima je i spor između stečajnog vjerovnika i razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić.
- time je dokazana opravdanost zahtjeva stečajnog vjerovnika za odgodom namirenja razlučnog vjerovnika.

Iz navedenog proizlazi da osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika temeljem pravnog statusa ugovora koji nisu valjano sklopljeni, pa time nisu ni mogli biti pravno valjano prenesi na razlučnog vjerovnika, ima čvrstu pravnu osnovu i ne može se zanemariti argumentom da su ti ugovori "nisu ništetni". S obzirom na te činjenice, zahtjev da se osporavanje tražbine uzme u obzir i da se namirenje razlučnog vjerovnika odgodi do pravomoćnog okončanja parničnih postupaka je potpuno opravdan i nužan radi zaštite interesa svih stečajnih vjerovnika

VII. NEPOTPUNOST I NEJASNOST OBRAZLOŽENJA

Obrazloženje suda prvog stupnja od 10.11.2025. ne sadrži jasne razloge o nekoliko ključnih činjenica:

1. **Je li stečajni vjerovnik osporio tražbinu razlučnog vjerovnika ili nije?** Sud prvo kaže da nije (točka 7.), zatim kaže da jeste (točka 21.).
2. **Ima li stečajni vjerovnik pravo na osporavanje?** Sud kaže da nema (točka 15.), ali to je u suprotnosti s čl. 117. OZ-a i dosadašnjim odlukama VTS-a.
3. **Je li stečajni vjerovnik učinio vjerojatnim razloge za osporavanje?** Sud kaže da nije (točka 14.), ali ne navodi koje konkretne činjenice nedostaju.
4. **Što je sa parničnim postupcima P-341/2020 i P-5/2019?** Sud ih spominje samo usputno, bez analizi njihove relevantnosti.

Sve to predstavlja bitnu povredu čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer o odlučnim činjenicama nedostaju jasni razlozi.

Sud je umanjio troškove odvjetnika razlučnog vjerovnika s 161.235 eura na 74.415 eura, ali nije jasno objasnio razloge. VTS je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 22.) istaknuo:

"Za koje konkretne radnje i koje iznose je odnosno nisu dosuđeni troškovi, ne može se utvrditi iz stanja spisa, a također nema obrazloženja u pobijanoj odluci, dakle nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama pa se u tom dijelu odluka ne može ispitati."

Ista greška se ponavlja u rješenju od 10.11.2025.

VIII. TROŠKOVI RAZLUČNOG VJEROVNICA

Pobijana točka II. izreke rješenja od 10.11.2025. glasi da se nalaže stečajnoj upraviteljici isplati troškove punomoćnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku u iznosu od 74.415,00 eura iz sredstava stečajne mase. Ova odredba je u direktnoj suprotnosti sa zakonskom regulacijom i predstavlja bitnu povredu čl. 20. Stečajnog zakona, čl. 254. Stečajnog zakona te načela pravednosti prema svim vjerovnicima.

Razlučni vjerovnik Ines Ljubičić je angažirao svojeg punomoćnika tijekom ovršnog postupka koji je vođen prije otvaranja stečajnog postupka. Troškovi tog punomoćnika su isključivo troškovi razlučnog vjerovnika, a ne troškovi unovčenja nekretnina kako ih definira čl. 254. st. 1. Stečajnog zakona. Sudska praksa je nedvosmislena u tom smislu. Visoki trgovački sud je u svojoj odluci od 29. travnja 2025. (točka 30.) jasno naglasio da prema čl. 20. Stečajnog zakona, koji je prisilna odredba *lex specialis*, u stečajnom postupku svaki vjerovnik snosi svoje troškove postupka ako zakonom nije drugačije određeno. Ta odredba se primjenjuje sa istom snagom i na troškove koje je razlučni vjerovnik snosio u prethodnom ovršnom postupku.

Prvostupanjski sud je pogrešno kvalificirao troškove odvjetnika razlučnog vjerovnika kao dio "troškova unovčenja" prema čl. 254. Stečajnog zakona. Međutim, troškovi unovčenja su po definiciji samo oni troškovi koji su direktno nastali tijekom procesa prodaje nekretnine: troškovi procjene vrijednosti (6.250,00 eura), troškovi oglašavanja, troškovi prenositelja prava, te naknade fizičkim ili pravnim osobama koje obave te radnje. Troškovi odvjetnika razlučnog vjerovnika nisu dio tih troškova jer nisu direktno nastali tijekom samog procesa prodaje, već su nastali u zasebnom ovršnom postupku koji je vođen nezavisno od stečajnog postupka.

Prvostupanjski sud je nadalje napravio logičku proturječnost u svojem obrazloženju. U točki 23.1. obrazloženja sud jasno navodi da "trošak odvjetnika razlučnog vjerovnika u stečajnom postupku pada isključivo na teret razlučnog vjerovnika te ne mogu biti isplaćeni iz stečajne mase", što je ispravna primjena čl. 20. Stečajnog zakona. Međutim, u istoj točki i u točki II. izreke, sud nalaže da se troškovi odvjetnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku trebaju isplatiti iz stečajne mase, što je u potpunoj suprotnosti sa upravo navedenim stavom. Ako razlučni vjerovnik mora snositi troškove svojeg odvjetnika u stečajnom postupku, logično je da mora snositi i troškove svoga odvjetnika u prethodnom ovršnom postupku, jer su to njegovi vlastiti troškovi koje je on sam uzrokovao angažiranjem punomoćnika.

Važan aspekt u sporu oko namirenja razlučnog vjerovnika, ali i cjelokupne raspodjele sredstva unovčene stečajne mase, jest stručno i nepristrano vještačenje Anisje Bešlić, koja je detaljno obračunala potraživanja, uključujući i povezane troškove. S obzirom na to da je vještakinja Bešlić izradila stručno izrađen financijski nalaz i mišljenje već 19. rujna 2024. godine, a taj je nalaz formalno prihvaćen i korišten u sudskim postupcima, nije mjesta bilo kakvoj proizvoljnoj korekciji niti umanjenju tih brojki.

Upravo zbog stručnosti, nepristranosti i formalnog statusa vještačenja, podjela sredstava za namirenje vjerovnika mora ići prema obračunu koji je vještakinja utvrdila kao realan i točan. To uključuje i već uključene troškove unovčenja, kao i troškove odvjetničke zastupljenosti razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku, koji su uračunati u veći iznos potraživanja.

Bilo kakvo odstupanje od tih brojki bez valjanih stručnih argumenata predstavlja pravnu i činjeničnu nepravilnost koja može dovesti do nepravde prema stečajnim vjerovnicima i općenito povrede načela pravičnosti i zakonitosti u postupku.

Stoga, stečajni vjerovnik zahtijeva Visoki trgovački sud pri odlučivanju uvažava vještačenje Ane Bešlić kao ključni dokazni element, te da se raspodjela sredstava i troškova izvrši isključivo sukladno njezinim obračunima. Na taj način osigurava se transparentnost, pravna sigurnost i pravično namirenje svih vjerovnika uključenih u postupak.

Trenutnom odredbom točke II. izreke, razlučni vjerovnik je dvostruko pogodovan.

Stečajni vjerovnik ističe da su troškovi punomoćnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku već precizno obračunati i uključeni u vještačenje Ane Bešlić od 19. rujna 2024., gdje su utvrđeni u ukupnom iznosu od 26.195,09 eura. Ovaj trošak predstavlja sastavni dio tražbine razlučnog vjerovnika i kao takav je već uračunat u ukupnu potražnu vrijednost.

Stoga, stečajni vjerovnik zahtijeva da se spriječi bilo kakva dvostruka naplata ili isplata istih troškova punomoćnika, bilo iz stečajne mase ili na drugi način. Svaka dvostruka naplata predstavljala bi neosnovanu materijalnu korist razlučnog vjerovnika, a štetu za ostale vjerovnike i stečajnu masu.

Stečajni vjerovnik poziva se na obračun i nalaz stručnog vještaka Ane Bešlić kao najrelevantnijeg i najstručnijeg dokaza u postupku, koji treba imati apsolutnu težinu pri odlučivanju o troškovima i namirenju vjerovnika. Predlaže se dosljedno priznavanje da su troškovi punomoćnika u ovršnom postupku već izvršeno namirenje, čime se sprječava nepravdna višestruka naplata.

Takav pristup osigurava transparentnost i pravičnost u raspodjeli sredstava u stečajnom postupku, u skladu s pravnom odredbom čl. 20. Stečajnog zakona i važećom sudskom praksom.

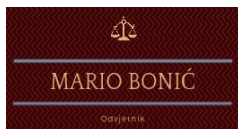
Prema čl. 248. st. 1. Stečajnog zakona, redoslijed namirenja je jasno određen: prvo se namiruju troškovi unovčenja, zatim razlučni vjerovnici, i tek na kraju stečajni vjerovnici. Međutim, ta odredba ne znači da se iz troškova unovčenja financiraju troškovi koji nisu direktno vezani uz unovčenje. Troškovi odvjetnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku nisu troškovi unovčenja nego troškovi pravne zaštite razlučnog vjerovnika koji bi trebali biti na njegovom teretu, kako je već jasno definirano za troškove odvjetnika u samom stečajnom postupku.

Nadalje, razlučni vjerovnik je prema čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona dužan sudjelovati u troškovima unovčenja onoga predmeta na kojem ima razlučno pravo. To je fundamentalno načelo koje sud prvog stupnja nije pravilno primijenio. Prema čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona, troškovi unovčenja predmeta na kojem postoji razlučno pravo određuju se paušalno u iznosu od 5% od utška, odnosno ako su stvarno nastali troškovi znatno niži ili viši, određuju se u stvarnoj visini, a te troškove snosi razlučni vjerovnik.

Ovo nije samo proceduralna formalno određena norma, to je kogentna odluka zakonodavca da razlučni vjerovnik participira u troškovima koji su nastali radi realizacije njegovog razlučnog prava. Razlučni vjerovnik ne može biti u privilegiranom položaju gdje ga stečajna masa oslobađa svih troškova vezanih uz imovinu na kojoj on ima razlučno pravo. Kad razlučni vjerovnik ima pravo odvojenog namirenja iz određene nekretnine, logično i pravno je da on snosi i troškove koji su omogućili to namirenje.

Direktna primjena čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona znači da bi razlučnom vjerovniku trebalo odbiti dio troškova unovčenja, što bi trebalo uključiti razmjernu nagradu stečajnoj upraviteljici, troškove procjene vrijednosti, troškove osiguranja imovine, agencijsku proviziju te sve druge troškove koji su nastali u procesu unovčenja te specifične nekretnine.

Stoga je razlučni vjerovnik Ines Ljubičić prema čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona dužna participirati u troškovima unovčenja nekretnina, što znači da bi trebala od iznosa od 4.128.484,16 eura oduzeti svoj razmjerni dio

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

troškova unovčenja. Umjesto da je sud to pravilno obračunao, sud je odbio staviti na teret razlučnom vjerovniku "dodatne" troškove koji nisu troškovi unovčenja, niti je jasno navedeno koliko razlučni vjerovnik snosi od ukupnih troškova unovčenja.

Dodatno, prema čl. 253. Stečajnog zakona, razlučni vjerovnik može angažirati stečajnog upravitelja za unovčenje nekretnine, ali to angažiranje nije besplatno, razlučni vjerovnik plaća za taj rad kao dio troškova unovčenja. Sud prvog stupnja je trebao jasno odrediti koji dio nagrade stečajnoj upraviteljici (od 44.943,26 eura) pada na teret razlučnog vjerovnika prema proporcionalno uloženom radu.

Razlučni vjerovnik ne smije biti oslobođen participiranja u troškovima. Umjesto toga, sud je omogućio razlučnom vjerovniku da primi gotovo cijeli iznos od 4.128.484,16 eura bez sudjelovanja u troškovima, a dodatno je prebacio troškove odvjetnika (koji nisu ni dio troškova unovčenja) na teretu svih ostalih vjerovnika. Ovo je fundamentalno nepošteno i protivno zakonskom okviru koji je jasno propisao kako se raspodjeljuju troškovi između razlučnog vjerovnika i stečajne mase.

IX. OSPORAVANJE RADA STEČAJNE UPRAVITELJICE I ZAHTJEV ZA NJEZINO RAZRJEŠENJE

Stečajna upraviteljica, koja zahtijeva isplatu troškova unovčenja u iznosu od 44.943,26 eura, svoj rad u ovom predmetu izvršila je s očitim nepravilnostima i propustima koji su narušili prava svih vjerovnika, a posebice stečajnog vjerovnika.

Prije svega, stečajna upraviteljica svojim je postupcima omogućila predmetnoj tvrtki Harvey Norman Croatia d.o.o. (HNC) da višestruko umanju vrijednost kupoprodajne cijene za iznos od 907.000,00 eura, što je imovinska šteta ne samo za stečajnu masu, već i za sve vjerovnike.

Naime, u listopadu 2023.god. stečajni vjerovnik priložio je u predmetni spis pismo namjere, kojim kupac Harvey Norman Croatia d.o.o. izražava volju da sklopi kupoprodajni ugovor, a predmet ugovora su nekretnine u vlasništvu društva Kumulus d.o.o. te su ponudili kupoprodajnu cijenu od 10.321.500,00 EUR o kojoj činjenici su putem e-komunikacije bili upoznati svi stečajni vjerovnici.

Usprkos tome, stečajna upraviteljica Marija Vujčić Turkulin po nalogu prvostupanjskog suda određuje vještačenje na okolnost procjene vrijednosti nekretnina, koje povjerava vještaku Zoranu Zebi, koji sastavlja pisani nalaz i mišljenje u kojemu procjenjuje tržišnu vrijednost nekretnina u iznosu od 5,6 mil eur.

Obzirom da je stečajna upraviteljica dana 28.ožujka 2024. pristala na unovčenje nekretnina stečajnog dužnika KUMULUS d.o.o. na javnoj dražbi za 4,2 mil EUR (3/4 procijenjene vrijednosti), svjesno znajući da je u spis dana 10.11.2023.god. zaprimljeno pismo namjere kupca Harvey Norman Croatia d.o.o. u iznosu od 10.321.500,00 EUR.

Evidentno je da svojim postupanjem stečajna upraviteljica nije savjesno obnašala dužnost stečajnog upravitelja da se kao dobar gospodar brine o završetku započetih, a neobavljenih poslova dužnika i poslova potrebnih da bi se spriječilo nastupanje štete nad sredstvima dužnika, da se brine o ostvarivanju tražbine dužnika, da unovči, odnosno naplati s pažnjom dobrog gospodara stvari i prava dužnika koja ulaze u stečajnu masu. (čl. 89. SZ-a)

Obzirom da se na prvoj el. Dražbi stečajna masa prodaje za $\frac{3}{4}$ procijenjene vrijednosti, a na drugoj za još manje i da je često ishod javne dražbe neizvjestan, mogući ishod bio bi, da se niti razlučni vjerovnik ne namiri u cijelosti na taj način (iako on na ročištu 11.listopada 2024.god. izjavljuje, citat: „*Punomoćnik razlučnog vjerovnika izjavljuje da je izašao u susret vjerovnicima posebno vjerovniku Josipu Šarku što je prihvatio direktnu pogodbu jer je bio spreman prebiti potraživanje i postati vlasnik nekretnina čime vjerovnik Šarko ne bi dobio niti centa*” što baca sumnju na zakonitost njegovih namjera, koja bi onda nagrada pripala stečajnoj upraviteljici?

Dakle, ako se usporede ove vrijednosti, procijenjena vrijednost nekretnina u vlasništvu stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. od strane sudskog vještaka Z. Zebe na iznos od 5,6 mil EUR, odnosno namjera unovčenja nekretnina društva Kumulus d.o.o. na javnoj dražbi za 4,2 mil EUR (3/4 procijenjene vrijednosti) i konačna kupoprodajna cijenu koju je isplatio kupac Harvey Norman Croatia d.o.o. i to 9.414.500,00 mil EUR (koja predstavlja i više nego **dvostruko veći iznos konačnog unovčenja**), proizlazi da je **kupac Harvey Norman Croatia d.o.o. uz posredovanje agencije platio kupoprodajnu cijenu u iznosu većem za 5.214.500,00 EIR što evidentno predstavlja korist svih vjerovnika stečajne mase**, obzirom da o istom iznosu ne ovisi samo isplata tražbina nego i visina isplate po udjelima svih vjerovnika stečajne mase, a na što izravan utjecaj ima činjenica da li je u konačnici imovina stečajnog dužnika prodana za višu ili nižu cijenu.

Obzirom na to da je u konačnici imovina stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. unovčena na temelju neposredne pogodbe sklopljene s kupcem Harvey Norman Croatia d.o.o. za 9.414.500,00 EUR, **izbjegnuta je šteta** koja bi prodajom imovine stečajnog dužnika na javnoj dražbi bila nanesena svim vjerovnicima, a ujedno je **postignuta imovinska korist svih vjerovnika**, a kako to i sam drugostupanjski sud zaključuje u t. 39. i 40. obrazloženja rješenja VTS-a broj PŽ-4233/2024-3 od 23. prosinca 2024.

Isto potvrđuje i prvostupanjski sud u rješenju broj St-630/2018-318 od 10.11.2025.: 22.1. „*Potom je došlo do prodaje nekretnina slobodnom pogodbom jer je svojim zalaganjem stečajni vjerovnik J.Š. našao kupca koji je ponudio dvostruku cijenu nego što je bila vrijednost iskazana po vještaku.*”

Sukladno odredbi čl. 90. st. 1. Stečajnog zakona, rad stečajnog upravitelja nadziru sud, odbor vjerovnika i skupština vjerovnika, pri čemu su oni ovlašteni u svako doba zatražiti obavijesti ili izvješća iz čl. 89. st. 2. istoga Zakona. Stoga je nelogično i pravno neodrživo da sud, prilikom donošenja odluke o prodaji nekretnina stečajnog dužnika Kumulus d.o.o. putem elektroničke javne dražbe po početnoj cijeni od 4.200.000,00 EUR, nije zatražio dodatno obrazloženje stečajnog upravitelja, osobito imajući u vidu da je postojao izričit interes kupca HNC izražen u dostavljenom pismu namjere na iznos od 10.321.500,00 EUR.

Propuštanjem da pribavi objašnjenje odluke i da provede nadzor u okviru svojih zakonskih ovlasti, sud je zanemario činjenicu da je jedna od temeljnih dužnosti stečajnog upravitelja postupati savjesno i uredno, te s pažnjom dobrog gospodara voditi računa o dovršetku započelih, a neobavljenih poslova dužnika te o poduzimanju radnji radi sprječavanja nastanka štete na imovini dužnika (čl. 89. st. 1. t. 5. SZ-a). Nadalje, stečajni upravitelj je dužan s pažnjom dobrog gospodara unovčiti i naplatiti imovinu koja ulazi u stečajnu masu (čl. 89. st. 1. t. 9. SZ-a).

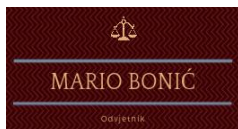
S obzirom na postojanje značajno povoljnije ponude iskazane u pismu namjere kupca Harvey Norman Croatia d.o.o., sud je bio dužan preispitati opravdanost i zakonitost odluke stečajnog upravitelja o prodaji po znatno nižoj početnoj cijeni te je svojom pasivnošću propustio djelovati u skladu s obvezama nadzora propisanim Stečajnim zakonom.

Dodatni propust suda ogleda se u njegovoj pasivnosti u pogledu pokretanja postupka za razrješenje stečajnog upravitelja po službenoj dužnosti, iako je za to postojao jasan zakonski temelj. Naime, sud je bio dužan reagirati kada stečajni upravitelj svoju dužnost ne obavlja uspješno ili kada postoje drugi važni razlozi za njegovo razrješenje, osobito u situaciji kada ne postupi po nalogu suda.

Odluka stečajnog upravitelja da imovinu stečajnog dužnika proda za približno upola manju vrijednost od realno ostvarive predstavlja očit dokaz neuspješnog obavljanja dužnosti iz čl. 89. st. 1. t. 5. i 9. Stečajnog zakona. U slučaju razrješenja zbog nesavjesnog obavljanja dužnosti, stečajni upravitelj sukladno čl. 94. st. 7. Stečajnog zakona nema pravo na nagradu.

Stečajni vjerovnik je tijekom cijelog postupka u više navrata upozoravao sud i ukazivao na nelogičnosti u postupanju stečajne upraviteljice te na posljedično nesavjesno obavljanje njezine dužnosti.

Šteta je u konačnici i nastala jer je imovina stečajnog dužnika mogla biti unovčena za 10.321.500,00 EUR, koliko je potencijalni kupac HNC bio spreman platiti prema dostavljenom pismu namjere, dok je faktično

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

prodana za 9.414.500,00 EUR, što predstavlja ogromnu razliku od 907.000,00 € na štetu stečajne mase i vjerovnika.

Takvo djelovanje predstavlja neodgovornost i moguću protuzakonnost u obnašanju dužnosti stečajne upraviteljice. Njezin rad obilježen je nedostatkom transparentnosti, nesavjesnim postupcima i kršenjem načela savjesnosti i stručnosti, što je u suprotnosti sa zakonskim obavezama definiranim članom 198. i sljedećih Stečajnog zakona.

S obzirom na navedene propuste, koji su direktno rezultirali značajnim financijskim štetama za stečajnu masu, stečajni vjerovnik zahtijeva da joj se troškovi unovčenja priznaju u minimalnom paušalnom iznosu ili u potpunosti odbiju, odnosno da joj sud dosudi troškove koji jedino odgovaraju stvarno obavljenim i zakonito provedenim radnjama.

Nadalje, s obzirom na ozbiljnost propusta i štete koja je time nastala, stečajni vjerovnik zahtijeva da se stečajna upraviteljica opozove s mjesta stečajne upraviteljice te da se pokrene postupak utvrđivanja njene odgovornosti za štetu prouzrokovanu u ovom postupku. Posebnu pažnju treba obratiti na propuste kojima je, u suradnji sa sucem Vukovićem, omogućila manipulaciju tržišnom vrijednošću prodane nekretnine.

Takvi propusti narušavaju integritet stečajnog postupka, povjerenje vjerovnika u zakonitost i pravednost postupka, a kao što je sudska praksa dosljedno naglašavala, rada stečajnog upravitelja mora biti u potpunosti zakonit, transparentan i usmjeren na zaštitu interesa svih vjerovnika.

Zbog svega navedenog, stečajni vjerovnik izričito zahtijeva:

- da sud odbije plaćanje traženog iznosa od 44.943,26 eura u svojstvu troškova unovčenja,
- da joj se prizna minimalni paušalni iznos u slučaju prihvatanja djela njezina rada,
- te da se zbog navedene nezakonnosti i štetnog djelovanja razriješi s položaja stečajnog upravitelja u predmetnom postupku,
- Uz pokretanje svih odgovarajućih radnji za naknadu štete koju je svojom nesavjesnošću i nezakonitim radnjama prouzročila.

X. STATUS STEČAJNOG VJEROVNIKA DARKE TUROPOLJCA

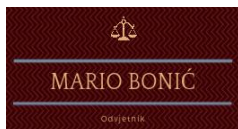
Posebno je važno naznačiti da je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac, kao jedan od članova društva i kao osoba koja je bila uključena u Sporazume od 2007. i 2008., u parničnom postupku P-341/2020 priznao tužbeni zahtjev prema stečajnom vjerovniku Josipu Šarku. To je dodatna indikacija da je osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika opravdano i da čak i ostali zainteresirani članovi društva vide legitimnost stečajnog vjerovnika osporavanja.

XI. OBRAČUN PODJELE STEČAJNE MASE

U vezi s obračunom troškova i raspodjelom sredstava, stečajni vjerovnik inzistira na dosljednom poštivanju raspodjele sukladno stručno izrađenom i pravno relevantnom vještačenju Ane Bešlić od 19. rujna 2024. godine, koji se nalazi u spisu i već je prihvaćen kao ključni dokazni materijal.

Ovo vještačenje ima posebnu relevantnost, ne samo zbog precizne analize financijskih pokazatelja, već i zbog obuhvata svih ključnih elemenata postupka, uključujući troškove unovčenja, troškove razlučnog vjerovnika, te podjelu sredstava prema zakonski propisanim udjelima vjerovnika. Njezin detaljni i stručni obračun omogućuje pravilan matematički i pravni temelj za raspodjelu sredstava koji poštuje sve interese strana.

Svako odstupanje od ovog vještačenja narušava pravnu sigurnost, dovodi do potencijalno nepravednih podjela i ugrožava transparentnost postupka. S druge strane, primjenom ovog vještačenja sprječava se mogućnost dvostruke naplate po istoj osnovi, što je ključni princip pravičnosti i zakonitosti u postupku namirenja vjerovnika.

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

Stoga stečajni vjerovnik zahtijeva da Visoki trgovački sud potvrdi i primijeni upravo ovaj vještački obračun kao osnovu za konačnu raspodjelu, kako bi se osigurala pravičnost prema svim stečajnim i razlučnim vjerovnicima te kako bi se izbjegli nepotrebni sporovi i nejasnoće u daljnjem tijeku postupka

Sukladno svemu navedenom i na temelju jasnih uputa Visokog trgovačkog suda, stečajni vjerovnik Josip Šarko moli i predlaže da Visoki trgovački sud:

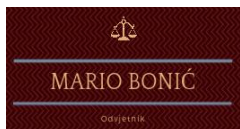
1. **u cijelosti usvoji žalbu** stečajnog vjerovnika Josipa Šarka.
2. **poništi rješenje Trgovačkog suda u Splitu od 10.11.2025.** u dijelu koji se odnosi na odbijanje zahtjeva za odgodu namirenja razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić,
3. **utvrdi da je pokrenuta parnica** za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika,
4. **odgodi namirenje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić** do pravomoćnog završetka parničnih postupaka P-341/2020 i P-5/2019, prema čl. 118. st. 3. Ovršnog zakona,
5. **prizna pravni interes stečajnog vjerovnika** kao imatelja udjela u stečajnom dužniku i kao osobe koja se namiruje iz prodajne cijene,
6. **ispita ponovno sve činjenice** o osporavanju tražbine, s posebnim značajem na podneske stečajnog vjerovnika od 11. listopada 2024., zapisnik s tog ročišta, te parnične postupke P-341/2020 i P-5/2019,
7. **prizna vrijednost sporazuma** od 2007. i 2008. kao dokaze koji utječu na namirenje iz stečajne mase,
8. **ispita obrazloženje prvostupanjskog suda** u dijelu koji se odnosi na troškove i detaljno ih raščlani, kako je to već učinio (VTS) u svojoj prethodnoj odluci od 29. travnja 2025.,
9. **osiguraj da se postupak konačno okonča bez** daljnjih odgoda ili zanemarivanja procesnih prava stečajnog vjerovnika.
10. **odmah naloži isplatu svih nespornih tražbina stečajnih vjerovnika.**

Sva obrazloženja navedena u ovoj žalbi dokazuju da je rješenje prvostupanjskog suda od 10.11.2025. pogrešno, nezakonito i u izravnoj suprotnosti s pravomoćnim i jasnim uputama Visokog trgovačkog suda od 23. prosinca 2024. i od 29. travnja 2025.

Prvostupanjski sud je ponovio iste greške unatoč uputama VTS-a, što pokazuje neposlušnost prema drugostupanjskom sudu. Pri tome, treba naglasiti da je pobijano rješenje već treće rješenje prvostupanjskog suda protiv kojeg stranke podnose žalbu radi protuzakonnosti, s time da su prethodne dvije žalbe usvojene od strane VTS-a. Dakle, ovaj put je neophodno da VTS svojom odlukom konačno pravomoćno okonča ovaj postupak.

Stečajni vjerovnik Josip Šarko kao stečajni vjerovnik i kao imatelj udjela u stečajnom dužniku ima jasan pravni interes i jasne razloge za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika, što je prvostupanjski sud nepravilno primijenio, odnosno nije slijedio upute VTS-a.

Stoga se moli Visoki trgovački sud da usvoji ovu žalbu u cijelosti i donese pravičnu i zakonitu odluku koja će osigurati zaštitu svih prava stečajnog vjerovnika Josipa Šarka.

Odvjetnik Mario Bonić
Ulica grada Vukovara 269g, Zagreb
OIB: 49260371165

Mobitel: +385 91 1572 491
Email: mario.bonic@oub.hr
IBAN: HR1723400091160555938

Slijedom svega navedenog, stečajni vjerovnik

predlaže

da Naslovni sud dalje sukladno zakonu postupi.

U Zagrebu, 20.11.2025.god.

Za stečajnog vjerovnika: